

Sborové noviny

duben 2019

Když jedli, vzal chléb, požehnal, lámal a dal jim ho se slovy: „Vezměte, to je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něj všichni. Tehdy jim řekl: „To je má krev nové smlouvy, která se vylévá za mnohé. Amen, říkám vám, že už neokusím plod vinné révy až do dne, kdy ho budu pít nový v Božím království.“ Marek 14:22-25 (B21)

- Úvodník: Chceme se líbit Bohu?
- Velikonoční příběh
- Musela tam být požární hlídka
- Narozeniny a oznámení

APOŠTOLSKÁ CÍRKEV **KARVINÁ**

Jde mi o přízeň u lidí, anebo u Boha? Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým. Galatským 1:10

Milí bratři a milé sestry,

za okny se nám pomalu probouzí příroda a jaro ukazuje svou krásu. Zelená tráva, kytíčky, květy a zpěv ptáčků má jistě každý rád. Bůh nás tak stvořil. Máme oblíbené roční období, smysl pro krásu a stejně tak, se jistě chceme i my líbit druhým i sobě. Položme si otázku: Chceme se líbit i Bohu? Věřím, že ano. Písmo nám říká, že křesťanský život z vlastních sil Bohu radost neudělá. *Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. (Řím. 8:8)* Rovněž bez víry, se nejde zalíbit Bohu *(Žid. 11:6)*.

Chci se s vámi zamyslet nad tím, jak se můžeme Bohu líbit. Bohu se nezalíbíme pěknými slovy. On chce naše srdce. Mnozí umí pěkně mluvit o Bohu, ale v srdci se Bohu nepoddali. Dnes se většinová společnost nechce zabývat morálkou a zodpovědností za své skutky. Chování se příliš neřeší, hlavní je to, co prožíváme. Před Bohem je opak pravdou. On se dívá na naše skutky a jednou budeme souzeni ze svých činů, ne prožitků. Jakub hovoří, že víra bez skutků je mrtvá víra. Naše skutky mají schopnost ukázat Bohu i lidem, kde je naše srdce. Nebeský Otec nám dokázal svou lásku skutkem. Jakým? Rozhodl se, že pošle jako Spasitele svého milovaného Syna. Pán Ježíš se z lásky k nám obětoval. Skutek jeho oběti nám sděluje poselství lásky. Co obětujeme pro Pána my? Noe po potopě přinesl zvířecí oběti Hospodinu. Bůh ucítil libou vůni oběti a našel zalíbení ve skutku Noeho. Odpověděl: „Již nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku.“ *(1.Moj. 8:20-21)* Oběť dokázala pohnout Božím srdcem.

Principem oběti je, že dáme něco ze svého ve prospěch někoho druhého. Vidíme, že oběť může naklonit Boží srdce. Je to milost, že nemusíme již přinášet zvířecí oběti. Zlehčovali bychom tím oběť Pána Ježíše. Co můžeme tedy obětovat? Ježíš říká, že chce milosrdenství a ne oběť *(Mat. 9:13)*. Skutky milosrdenství. Dále jsme v Novém zákoně vybízeni, abychom, ze svých životů učinili živou oběť. To je pravá bohoslužba *(Řím. 12:1)* Jak to dělali první křesťané? Scházeli se, vyučovali se, konali modlitby, dávali almužny, organizovali sbírky, sloužili lidem a měli o druhé zájem. Zamysleme se, jak jsme na tom my? Co Bohu obětujeme? Jak mu sloužíme? Kde je naše srdce? Učedníci řekli Kristu: „My jsme opustili, to co bylo naše a šli jsme za tebou“. On jim zaslíbil odměnu. „Mnohokrát více dostanete za svou oběť.“ *(Mar. 10:28-30)* Bůh žehná tomu, kdo mu

ochotně slouží.

Pokud se chceme svou službou zalíbit Bohu, zkoumejme jákú je naše motivace!

Sloužíme pro svůj vlastní prospěch.

Izrael je rozbujelá réva, plody jen pro sebe nasazuje. Čím více má plodů, tím více oltářů staví, čím je jeho země lepší, tím lépe zdobí posvátné sloupy. (Ozeáš 10:1) Izraelci sloužili Bohu s úlisným srdcem. Jen na oko, a pro svůj prospěch. Připomeňme si také sedm synů Skévy. Někteří židovští zařikávači, kteří cestovali od města k městu, pokusili se užívat ke svému zaklínání jména Pána Ježíše. Nad těmi, kteří byli posedlí zlými duchy, říkali: „Zaklínáme vás Ježíšem, kterého káže Pavel.“ Tak to dělalo sedm synů Skévy, prý židovského velekněze. Ale zlý duch jim řekl: „Ježíše znám a o Pavlovi vím. Ale kdo jste vy?“ (Skutky 19:13-15) Synové Skévy si chtěli zbudovat živnost a jméno skrze zaklínání za pomoci jména našeho Pána. No, nedopadli dobře.

Služba církvi se může stát službou lidu a ne Bohu.

Farizeové chtěli obdiv od lidí. A když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. (Mat. 6:16) Zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží. (Jan 12:43) Ve Skutcích apoštolové řekli: „Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plní Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechn svůj čas modlitbě a kázání slova. (Skutky 6:2-4) Komu sloužíme my?

Ti co slouží Bohu to možná ani neví.

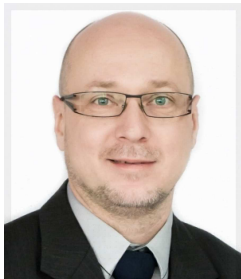
Matouš nám nabízí ve 25. kapitole pohled do budoucnosti, kde bude odměňovat své věrné. Tito služebníci jsou pochváleni za svou službu. Co je zajímavé? Nějak si té své služby Pánu Ježíši nebyli ani vědomi. Sloužili lidem, a pak se ptali, jak jsme ti vlastně sloužili? *Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou? Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mat. 25:39-40)* Služme s radostí svým bližním.

Bůh hledí do našeho srdce a zkoumá, komu chceme sloužit. Jozue se rozhodl a řekl: „Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu“. Boha dokážeme přilákat do svého života opravdovou službou. Služme Bohu bez vypočítavosti, a budeme se Mu líbit.

Přeji vám Boží milost do každého nového dne.

LUMÍR FOLVARČNÝ

VELIKONOČNÍ PŘÍBĚH

Drazí čtenáři,

v druhé polovině dubna církev slaví Velikonoce, nejvýznamnější křesťanský svátek v roce. Mnohého moderního křesťana možná ani nenapadne, jak jsou Velikonoce významné, za nejdůležitější událost v roce by označil například sborovou dovolenou, evangelizaci nebo nějakou obzvlášť skvělou křesťanskou konferenci. Změnil se i samotný způsob, jak někteří křesťané Velikonoce tráví: raději využijí těch pár dní volna a jedou s rodinou někam ven. To však nic nemění na tom, že velikonoční svátky mají své důležité místo v událostech kalendářního roku a je potřeba je slavit.

Zde nabízím alternativu pro ty, kteří na Velikonoce volí chatu či návštěvu rodičů. Proč neoslavit Velikonoce tím, že se hlouběji zamyslí nad svou osobní vírou? Zde je totiž přímá spojitost – nebýt velikonočních událostí, nebylo by ani křesťanství. To, co se stalo v Jeruzalémě během těchto svátků na počátku našeho letopočtu, tvoří základ křesťanské věrouky. Nebojme se tedy si během těchto dní položit pár osobních otázek: „Proč věřím zrovna tak, jak věřím?“ „Jak důležité místo má víra v mém osobním životě?“ „Na jakých základech stojí?“ Kdybychom na tyto otázky nenalezli dostatečnou odpověď, bylo by něco velmi v nepořádku. Nebojme se tedy malé velikonoční sebereflexe.

V církvi potkávám mnohé, kteří věří proto, že vyrostli v křesťanské rodině. Výchova, kterou jim jejich rodiče poskytli, tvoří standard pro jejich myšlení a jednání a nic dalšího neřeší. Jsou se svou vírou spokojeni. Otázka je, zda je taková víra dostatečná, zda jim poskytne pevný základ v době zkoušek.

Další jsou lidé, kterým se v církvi líbí. Nalezli zde přátelství, oceňují morální standardy a hodnoty, které křesťané vyznávají. Přijali za své i další zvyklosti, jako třeba čtení Bible nebo modlitby. Do této skupiny můžeme zařadit i původně nevěřící partnery, kteří časem přijali sbor i víru svého manžela/manželky za své, aniž by ovšem prožili nějakou hlubší změnu.

Jsou i lidé, kteří uvěřili proto, že prožili nějaký zázrak, například uzdravení z nemoci na základě modlitby. To se stávalo během Ježíšovy veřejné služby a stává se to i dnes. Protikladem k této skupině jsou zase ti, kteří věří na základě pouhého čtení Bible.

Každá víra má nějaký základ, pravděpodobně půjde o kombinaci těch výše uvedených. Nemíjí špatné se nad svou vírou zamyslet a položit si

otázku, na jakém základě vlastně věřím. Možná budeme nuceni svou víru přehodnotit, své základy poněkud prohloubit. A možná naopak dojdeme k poznání, že naše základy jsou pevné.

V souvislosti s vírou mne někdy napadá, jak je to všechno často převrácené: v zemi, kde údajně není ani 1 % znovuzrozených křesťanů, lidé věří všemu jinému. Jako aktivní uživatel internetu a sociálních sítí často žasnu nad tím, co všechno lidé čtou, sdílejí a „lajkují“. Někdy je to úsměvné, jindy jde o vážné věci, jako když například lidé (křesťany nevyjímaje) sdílejí různé zaručené katastrofické zprávy či konspirační teorie.

Před časem se mi do rukou dostala kniha *Černá sanitka* od Petra Janečka. Autor je vysokoškolský učitel, zabývá se studiem folkloristiky. Sbírá tzv. „městské legendy“, příběhy situované do dnešní doby. Vesměs jde o hrůzostrašné, komické, neuvěřitelné či mysteriózní příběhy, které lidé šíří mezi sebou. Když jsem knihu pročítal, zjistil jsem, že mnohé znám (a některým jsem i sám dříve věřil). Možná jste také slyšeli o zkazkách ohledně infikovaných injekčních jehel, které narkomani nechávají nastražené v sedačkách městské hromadné dopravy, o žiletce v tobogánu na městském koupališti, o mizejícím stopaři či další zkazky popisující neuvěřitelné úrazy, neštěstí a omyly. Podle autora mají všechny příběhy jedno společné: nikdy se totiž nestaly. Pro další podrobnosti odkazuji na uvedenou knihu. Kniha je dokladem, že poutavě vyprávěný nesmysl, zabalený do patřičně přitažlivých kulís, se šíří od člověka k člověku, podobně jako virus. Musíme se učit kritickému myšlení.

Opačným extrémem je neochota věřit. Mám rád příběh, jak apoštol Pavel kázal evangelium v Athénách (Sk 17,16–33). Podle vyprávění Pavel tenkrát nenalezl mezi posluchači odezvu, uvěřilo jen pár lidí: „*Jakmile uslyšeli o vzkříšení mrtvých, jedni se mu posmívali a druzí řekli: „Poslechneme si tě o tom ještě jindy.“*“

Zdá se, že lidé ochotně věří tomu, co se jim líbí, a naopak odmítají to, co nezapadá do jejich obrazu světa. K podobné situaci došlo, když Pavel, již uvězněný, obhajoval svou víru před místodržitelem Félíxem. Zpočátku pozitivně nakloněný římský úředník odmítne evangelium proto, že pocítí, jak osobně se jej tato zpráva dotýká – a to nechce připustit: „*Když však mluvil o spravedlnosti, sebeovládání a budoucím soudu, Félíx se ulekl a řekl: „Pro dnešek můžeš jít, až budu mít čas, zavolám si tě.“*“ (Sk 24,25) Víra i nevěra mají své konkrétní důvody. Někdy vyžaduje odvahu, abychom sami pohlédli pravdě do očí a uviděli, proč věříme (anebo víru odmítáme). V případě Félixe to nebyl nedostatek času, ale obava, že by musel ve svém životě leccos změnit.

Velikonoční příběh nás učí, že křesťanská víra stojí na konkrétních historických událostech. Vlastně celá Bible je příběhem, jehož význam je

limitován jeho historickou věrohodností. Až do velikonočních událostí byl ovšem výlučnou záležitostí židovského národa. Skutečnost, že prorok Ježíš z Nazareta po svém ukřižování vstal z mrtvých, význam příběhu posouvá na zcela novou rovinu. Pokud by to tak skutečně bylo, potvrdila by se pravdivost celé Bible (od ní se odvíjel celý Ježíšův pozemský život, On sám se na ni neustále odkazoval). Potvrdilo by se, že je jeden Bůh, Stvořitel všeho viditelného i neviditelného. Potvrdilo by se, že hříchy všech, kteří uvěří, budou odpuštěny. Potvrdilo by se, že Kristus zvítězil nad smrtí, jak je ve SZ prorokováno. Z toho všeho by vyplývalo, že naděje křesťanů na budoucí vzkříšení je reálná a oprávněná.

Otázku, zda je to vše pravdivé, zde neřeším. O tom byl napsán dostatek kvalitní literatury, která je stále dostupná. Kdosi jednou konstatoval, že žádná jiná kniha v lidských dějinách nebyla podrobena takové kritice jako Bible, žádný soudní proces v historii nepožadoval tolik důkazů, jako požadovali odpůrci křesťanství. Přes to všechno Bible zůstává nejcennější knihou a církev je zde dodnes.

Základ naší víry tedy spočívá na konkrétních událostech, které se staly před dvěma tisíci lety. Záleží na tom, zda jsme ochotni tyto události přijmout do svého života se všemi jejich důsledky a logickými závěry.

Martin Moldan, biskup

MUSELA TAM BÝT POŽÁRNÍ HLÍDKA

Rozhovor s Lechem Ochodkem, starším sboru AC Karviná

Lešku, Rada časopisu na tebe prozradila, že jsi byl u ustavující konference a prakticky u všeho, co se dělo v naší církvi na začátku. Nás by zajímalo, jak ses k tomu dostal. Musel jsi být křesťanem už předtím, než se církev ustanovovala...

Obrátil jsem se v roce 1984. Nevyrostl jsem v křesťanské rodině. Byl jsem pokřtěný katolík, do kostela nechodící, spíše rebel... Moje manželka Evička ale pracovala v Orlové, kde se seznámila se sestrou Malaníkovou. Ta jí řekla o Pánu Ježíši a pozvala ji na skupinku do „Céběčka“. Tam jsem s ní párkrát byl a pak jsme se dozvěděli o letniční církvi. Na Letnice v roce 1984 jsme byli pozvaní k Bubíkům. Měl jsem nějaké dotazy a Rudek mi nabídl: „Jestli ještě něco potřebuješ vědět, klidně se stavím za tebou, v pondělí mám odpolední.“

Jak probíhaly ty Letnice? Modlili se nahlas a v jazycích?

Samozřejmě. Jak na Letnice. Jak to asi mělo vypadat? Jako v Bibli, kdy se všichni postavili, modlili se v jazycích a mluvili o Ježíši. To samé se dělo

v Albrechticích. Rudek potom za mnou v to pondělí přijel, zodpověděl spoustu dotazů a pak zavelel, že jdeme na kolena. Tak jsem vydal život Pánu Ježíši. To ale ještě neznamenalo, že už jsem super, bez problémů, naopak nastaly právě ty největší. Pak už jsme chodili na shromáždění s manželkou. První neděle bývala u Rudka, další u Brózdů, pak u Kotajných, čtvrtá neděle u Wojnarů.

A kolik se vás po těch domech scházelo?

Kolem sedmdesáti, abych nepřeháněl, dobrých sedmdesát. Domy byly úplně „nacvakané“. V té době mi bylo 24 let. Začali jsme také jezdit na Lehotu na Slovensko, a tam měl organizační věci na starost Palko Bubik. Když jsem se k němu přichomýtnul, hned mě zaměstnal: „Nechceš mi s tím trochu pomoci? Je třeba zajet pro rohlíky, maso...“ A už mi to zůstalo.

A čím jsi vlastně byl, jestli se můžeme zeptat?

Nejdřív jsem dělal zámečníka na šachtě, od roku 1984 jsem byl u hasičů. Patřil jsem tak pod ministerstvo vnitra, ale nemusel jsem být ve straně, byl jsem k hasičům doporučen, že umím, a byli se mnou spokojeni.

Ale zpátky k Lehotě. Když Pavel Bubik viděl, že jsi schopný řidič i organizátor, poprosil tě, abys pomáhal...

Ano, další rok už jsem to měl celé na starost sám. Pavel se angažoval v jiné činnosti. Po Lehotě jsme byli asi třikrát v Kunraticích u Cvikova. Tam jsme stavěli i záchody... Ještě mám někde fotku, jak nám z nich trčí hlava. Zajišťoval jsem všechno, co bylo třeba. Na Lehotě jsme třeba čistili studnu. Když jsem byl u hasičů, měl jsem hasičský pás s karabinou a mohl se tak zavěsit na lano, a tak mě spustili do hloubky 20, 21 metrů, abych ji vyčistil a ještě trochu prohloubil, protože nestačila zásobovat všechny mládežníky.

Když jsi tak všechno organizoval, pak už je nám jasné, že tě bratři přizvali k organizaci ustavující konference.

Oslovili mě, ale spíše jako hasiče, protože tam musela být požární hlídka. Na to byly předpisy. Navíc na tu konferenci měl přijet i soudruh Hais, církevní tajemník...

Pamatuji si, jak vpředu seděl bratr Wojnar st., bratři Pala, Brózda, Kotajny. Myslel jsem, že jsme tam měli i bratra Hanse Olleshe z Německa, ale nebyl tam. S ním jsem později spolupracoval, potřebovali řidiče kamionu a já měl od hasičů praxi. Začala tak spolupráce s německou Nehemií a časem se založila ta naše s Bohoušem Štíftrem z Kutné Hory v čele.

Ty jsi byl i u zakládání naší Nehemie? To znamená, že jsi opustil práci hasiče?

Ano, odešel jsem od hasičů dělat řidiče v církvi.

Počkej, ale to musí být už po roce 1989...

Ano, v roce 1991. V Německu jsem nafasoval kamion a pět let jsem pro Nehemii vozil humanitární pomoc, kam bylo třeba – na Ukrajinu do Ruska, Gruzie, Rumunska, Albánie, Černé Hory.

V raných 90. letech to bylo i nebezpečné, ne?

Někdy ano. Jezdíval jsem i do Daruvaru, tam byly utečenecké tábory. Bosňáci se stahovali na území Chorvatska, právě kolem Daruvaru.

Stříleli po vás?

Tam ne, ale v Rusku se nám stalo, když jsme jeli do Gruzie přes Kavkaz do hlavního města Tbilisi, že v těch kopcích najednou na nás někdo začal střílet ze samopalů. Schovali jsme se za pneumatiku, protože jsme se nechtěli nechat zastřelit, ale bratru Rolfovi z Německa, co seděl jako spolujezdec v autě před námi (jeli jsme tenkrát tři kamiony), kulka přeletěla tak 20 centimetrů od hlavy přes čelní sklo do bočních dveří... Seděl jak opářený. Poprvé byl v Gruzii a myslím, že i naposledy.

Kde ještě po tobě stříleli?

To zase jsme jednou jeli do Gruzie a museli objíždět hory, protože byly zasypané sněhem, přes Ázerbajdžán a přes Dagestán. Vedle Gruzie je hned Arménie, tam se zase bili Ázerbájdžánci s Armény o Náhorní Karabach... a my na bednách měli napsáno Armenia. Kdyby to otevřeli, tak nás asi vyvedou všechny. Každých pět deset kilometrů byly totiž kontrolní hlídky, kde jsme museli zastavit a pořád jen: Doklady, kam jedeme, proč jedeme, proč tudy. Vysvětlovali jsme, že je průsmyk zasypaný. A oni pořád: „I pačemu i pačemu i padarok.“ Neměli jsme na to, abychom každému dávali dárky. Najednou, když jsme jeli, vidím, že za námi jede žiguli a někdo po nás střílí. To bylo proto, že jsme na jednom stanovišti nezastavili. Vojáci ale nestáli na pravé straně, jak jsme mohli vědět, že staví nás? Zastavili jsme a vysvětlilo se to.

Zpátky ke konferenci. Pamatuješ si, jaká vládla nálada? Já si představuji, že všichni prožívali radostnou euforii...

Moc ne. Pořád to bylo pod takovým tlakem. Ještě jsme nebyli volní. Sice jsme oficiálně byli povoleni, ale ještě stále byli komunisté u moci. Alespoň já jsem to tak cítil.

Byli na té konferenci i tajní?

Nezdálo se mi, nevím. Neviděl jsem tam nikoho cizího, ale je možné, že se tam někdo připlétl, nevzpomínám si.

Tvoje role byla hasičská hlídka...

Měl jsem za úkol chodit a dívat se. Byla výhoda, že tam nikdo nekouřil. Nemusel jsem se strachovat, že mi někdo někam hodí nedopalek. A bylo to uzavřené, jenom pro nás.

Kolik tam asi bylo lidí?

Kolem stovky určitě, možná víc, sto dvacet, sál byl plný. „Pod Zvonkem“ se tomu středisku říkalo. Byl tam velký sál, seřazené židle... Naše oficiální představenstvo a církevní tajemník seděli na podiu.

Pamatuješ si, jak konference probíhala? Byly nějaké chvály, modlitby?

Ne, nepamatuju.

To je zvláštní, je to první konference, ale lidé si to moc nevybavují.

Asi proto, že to ještě nebylo takové volné, si myslím. Člověk měl pořád ještě obavy, bylo to z kraje roku 1989, po Palachovi... Řeknu to tak: Úplnou volnost jsem necítil, no sice nás povolili, ale kdo ví, co zamýšleli. Neviděli jsme pod pokličku, jestli to s tím schválením opravdu mysleli vážně. Člověk kvůli tomu, co všechno zažil, byl spíš ještě opatrný.

Takže atmosféra na konferenci byla taková nedůvěřivá, že jste nevěděli...

Nevím, to je jen můj pocit.

Vzpomínáš si, jak to potom probíhalo během revoluce?

Jako křesťan jsem to bral tak, že to má Bůh všechno pod kontrolou, a jestli to padlo, díky Bohu, že to padlo. Každý byl rád, že komunismus konečně padl, teprve tehdy jsem cítil úlevu.

A jak se tady rodila ta práce, jak ses stal starším? Kdy v Karvině vznikl sbor?

Hned po revoluci vznikl havířovský sbor, a my z Karviné jsme tam chodili. Přibývalo nás, až mi jednou Rudek řekl: „Je čas, abyste v Karvině měli svůj sbor, protože už je vás dost. Mohl bys to tam začít vést.“ „Já? Ne. Nejsem na to, mám jiné obdarování, spíš vidím, že bych měl pomáhat na misií nebo něco takového.“ Tak mi potom dal tu Nehemii. A našel se Lumír Folvarčný.

Jak prožívala tvoje cesty do Gruzie a jinať tvoje žena?

To byste se museli zeptat jí. Ale protože jsme to tak prožili a přijali oba, byla asi v pohodě.

Lešku, moc ti děkujeme za rozhovor.

–j+ib

Ustavující konference Apoštolské církve v ČSR 17. 3. 1989 - 19. 3. 1989

1. Historické pozadí Apoštolské církve v ČSR

Za Rakousko-Uherska povolil Okresní úřad v Těšíně dne 15. 8. 1910 činnost »Spolku pro rozhodné křesťanství«, který působil po celém území Těšínska i po jeho rozdělení mezi Polsko a Československo, s výjimkou údobí německé okupace, kdy byla činnost zakázána.

KRISTUS JE NADĚJE PRO 21. STOLETÍ

Bůh, který nás slyší

Poselství Per Hyldgaarda o naději

Městský dům kultury Karviná – velký sál

ve čtvrtek 9. a v pátek 10. května 2019

od 18:00 hodin

**2. CELOSTÁTNÍ KONFERENCE MUŽŮ
APOŠTOLSKÉ CÍRKVE**

LIMITY 2019

13.4. // BRNO - SEMILASSO

**BLIŽŠÍ INFO
OD 12/2018 NA:
WWW.ACMUZI.WEBNODE.CZ
WWW.ACREGISTRACE.CZ**

***Pobyt
pro nezadané***

30. 5. - 2. 6. 2019

**Chata Roubenka
Sedloňov, Orlické Hory**

**Doporučené pro 25 až 55+
Uzávěrka 19. 5. 2019
www.acregistrace.cz**

**Dotazy:
Lumír Folvarčný 731 504 372
lumir.folvarcny@gmail.com**

NA CESTĚ OBNOVY

DUCHOVNÍ SOUSTŘEDĚNÍ

„A NEPŘIPODOBŇUJTE
SE TOMUTO VĚKU,
NÝBRŽ PROMĚŇUJTE SE
OBNOVOU SVÉ MYSLI.“
(Ř 12,2)

13. - 20. 7. 2019

KOUTY NAD DESNOU
HOTEL DLOUHÉ STRÁNĚ

WWW.ACDS.CZ

**Sborové
noviny**

číslo 4, ročník 26

SbN vycházejí jako měsíčník pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma. Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor.

Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SbN: **24. 4. 2019**

Apoštolská církev, Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6, č. tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz, web: www.ackarvina.cz, č. účtu 2200929323/2q1p